Td 008_11

Τύφλα σας ματά-να-κια μ’
στον κοντόν τον ά-να-ντρα
στον κοντόν τον ά-να-ντρα
σ’ αυτόν τον σβαρνοκά-να-λτσα
σ’ αυτόν τον σβαρνοκά-να-λτσα
που έσπιρνι το χρόνον
που έσπιρνι το χρόνον
ένα πινάκ’ σιτά-να-ρι
το έσπιρνι κι εκεί-νι-νο
στην κορφή στα δέ-νε-ντρα
στην κορφή στα δέ-νε-ντρα
κι στα κορφοντά-να-λια
έκατσ’ η ρούσα κλαί-νε-ει
κι μοιριλογά-να-ει
ποιος θα του θιρί-νι-σει
ποιος θα τ’ αλωνί-νι-σει
πιάνιν οι ορακτσήδες[1]
κι δέκα χαρματζή-νι-δες[2]
πιάνιν οι ορακτσήδες
κι δέκα χαρματζή-νι-δες
το θέρ’σαν τ’ αποθέ-νε-ρ’σαν
τ’ αλών’σαν τ’ απαλώ-νο-ν’σαν
το ’ριξαν στ’ αμπά-να-ρι
μανιώθ’καν τα ποντί-νι-κια
μανιώθ’καν τα ποντί-νι-κια
κι τα ποντικά-να-κια
το ’φαγαν το σιτά-να-ρι
κι άδειασε τ’ αμπά-να-ρι
έκατσε η ρούσα κλαί-νε-ει
κι μοιριλογά-να-ει
και μοιριλογά-να-ει
π’ άδειασε τ’ αμπά-να-ρι.

Τύφλα σας ματάκια μ’
στον κοντόν τον άντρα
σ’ αυτόν τον σβαρνοκάλτσα
που έσπιρνι το χρόνον
ένα πινάκ’ σιτάρι
το έσπιρνι κι εκείνο
στην κορφή στα δέντρα
κι στα κορφοντάλια
έκατσ’ η ρούσα κλαίει
κι μοιριλογάει
ποιος θα του θιρίσει

[1] Ορακτσήδες: τουρκ. orakçı= θεριστής
[2] Χαρματζήδες: τουρκ. harman= θέρος θερισμός

ποιος θα τ’ αλωνίσει
πιάνιν οι ορακτσήδες
κι δέκα χαρματζήδες
το θέρ’σαν τ’ αποθέρ’σαν
τ’ αλών’σαν τ’ απαλών’σαν
το ’ριξαν στ’ αμπάρι
μανιώθ’καν τα ποντίκια
κι τα ποντικάκια
το ’φαγαν το σιτάρι
κι άδειασε τ’ αμπάρι
έκατσε η ρούσα κλαίει
κι μοιριλογάει
π’ άδειασε τ’ αμπάρι.